

němu beztrestnost z důvodu subjektivně předpokládané spolehlivosti pramene z části soudu vůbec neznámého — aniž byl alespoň objektivní spolehlivost těchto pramenů v konkrétním případě zkoumal. Přímou nepochopitelným ostatně jest, jak se soud v souzeném případě mohl omeziti na zjištění spolehlivosti — nota bene subjektivní — onoho pramene, když zároveň zjistil, že obžalovaný musil s tím počítati, že M. každého času může očekávati, že pro své tvrzení bude trestně volán k zodpovědnosti. Právě za takových okolností byla na místě zvýšená opatrnost u obžalovaného jakožto rozšiřovatele zprávy, který upadá podle druhého odstavce § 493 tr. zák. v trest stejně jako první původce. Význam tohoto ustanovení byl by přímo zmařen, kdyby se vycházelo se stanoviska prvním soudem hájeného, že stačí jakási subjektivně předpokládaná spolehlivost prvního původce urážlivé zprávy k beztrestnosti rozšiřovatele. Poukazuje-li rozsudek v této souvislosti k tomu, že při hájení veřejných zájmů tiskem musí býti postačitelnou pro beztrestnost podle § 4 tisk. novely spolehlivost důvěrníka a že by složitějším šetřením o věcné správnosti obvinění účel, chrániti veřejný zájem, vlastně mohl býti zmařen, sluší poznamenati, že zajisté nelze při tak zvaném důkazu pravděpodobnosti žádati, by snad bez mezery byl důkaz proveden o všech v tom kterém případě v úvahu přicházejících skutkových okolnostech, leč nelze též upadati v opačnou chybu, že pachatel v tomto směru nemusí podniknouti nic, to tím méně v souzeném případě, kde by prostý dotaz u samého poslance M-a snad byl postačil k tomu, by se stěžovatel dověděl o tom, co poslanec M. sám ve své svědecké výpovědi uvádí, že totiž v jeho řeči měly býti vysloveny jen povšechné možnosti, nikoli vinění určitých osob. Co se posléze týče rozsudkem zdůrazněného veřejného zájmu, sluší připustiti, že by mohlo býti veřejným zájmem ve smyslu zákona, by případné nešvary nebo nepravdivosti v politické straně byly odhaleny neb odstraněny, zda však již takovému účelu sloužila reprodukce pouhého jednostranného podezřívání strany nebo jejích činitelů, stavšího se v politické schůzi osobou mající se stranou rozpory, bylo by přece nanejvýš na uváženu. Bylo proto zmateční stížnosti soukromých obžalobců vyhověti a podle § 288 čís. 3 tr. ř., jelikož tu nejsou zjištěny skutečnosti, které by měly býti základem nálezu, kdyby se zákona náležitě užilo, věc vrátiti soudu své stolice, by ji znova projednal a rozhodl. Uvažování o dalších námitkách zmateční stížnosti stalo se tím bezpředmětným, to tím spíše, any v podstatě jsou zbudovány na obsahu jiného trestního spisu, který při hlavním přelíčení vůbec na přetřes nebyl přiveden.

Čís. 3543.

Každé zásilce, která má býti doručena ve věcech trestních, nutno připojiti zpáteční lístek (§ 7 min. nař. z 15. dubna 1902, č. 74 ř. zák.); nestalo-li se tak a byla-li obsílka k hlavnímu přelíčení dána do jedné

obálky s jiným usnesením, jde po případě o porušení předpisu § 427 tr. ř. a zmatek čís. 3 § 281 tr. ř.

(Rozh. ze dne 25. června 1929, Zm I 12/29.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl v neveřejném zasedání zmateční stížnosti obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Mladé Boleslavi ze dne 5. listopadu 1928 v nepřítomnosti obžalovaného, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem podvodu podle §§ 197, 200, 201 d), 203 tr. zák. a přečinem úpadku z nedbalosti podle §§ 486 čís. 1 a 2 a § 486 a) tr. zák., zrušil napadený rozsudek jako zmatečný a věc vrátil soudu první stolice, by ji znovu projednal a rozhodl.

Důvody:

Opravný spis, podaný obžalovaným v třídenní lhůtě po doručení rozsudku, vyneseneho v jeho nepřítomnosti, jest označen jako »námitky« a »odvolání«; věcně jím uplatňuje obžalovaný, jak i z dodatečného podání jeho obhájce vysvítá, zmateční stížnost, opírající se o důvod zmatečnosti čís. 3 § 281 tr. ř., které sluší přiznati úspěch. Obsílka obžalovaného k hlavnímu přelíčení byla vyhotovena na vzorci čís. 108 tr. ř. — 67 a) jednacím řádu —; do této obsílky bylo zalepeno kromě toho usnesení vrchního soudu ze dne 11. září 1928, jímž byly námitky proti spisu obžalovacímu zamítnuty. Obžalovaný, připouštěje, že podepsal zpáteční lístek, na němž je uveden jako obsah »předvolání pro 5. listopad a rozhodnutí vrchního soudu«, tvrdí, že si není vědom, že by v zásilce této také byl dostal předvolání k líčení, ač rozhodnutí vrchního soudu tam bylo, a že by se jistě jinak k líčení byl dostavil. Zjištěný způsob vypravení obsílky (ve vnitřku obalu natištěné) současně s jiným vyřízením, do této obálky jako obsah založeným, připouští, že obžalovaný mohl obsílku přehlédnouti, a nevyhovoval platným předpisům, podle nichž ke každé zásilce, která má býti doručena ve věcech trestních, nutno připojiti zpáteční lístek (§ 7 min. nař. z 15. dubna 1902, čís. 74 ř. zák.), což se v souzeném případě mělo státi tím spíše, ano jednu z obou zásolek — usnesení vrchního soudu — bylo doručiti bílým a druhou — obsílku — modrým lístkem — viz i rozh. čís. 1947 sb. n. s. Jelikož tedy nelze říci, že obsílka k hlavnímu přelíčení byla obžalovanému řádně doručena, což jest podle § 427 tr. ř. předpokladem jednání a vydání rozsudku v nepřítomnosti obžalovaného, jest tu zmatečnost podle čís. 3 § 281 tr. ř. a bylo proto, poněvadž není nepochybně patrné, že tato formální vada nemohla působiti na rozhodnutí způsobem obžalovanému nepřiznivým, za předpokladů § 5 nov. k tr. ř. uznati již v neveřejném sezení, jak shora uvedeno.